

μένα, συνδέονται με κισσόν εὔρωσιον, μεταξύ τῶν φύλων τοῦ ὁποῖου βομβοῦν αἱ μέλισσαι.

Ἐφθάσα τέλος εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀνάμεσα εἰς τὰ ἐρείπια καὶ εἰς τὰς σιέρας καλλιεργῆται βρώμη. Τί διαστήματα! Τί φῶς! Ἀριστερά μου ὑψοῦνται ἔρημος ἄκρα κατάφυτος ἀπὸ πεῦκα· ὀπισθὲν μου ἐκτείνονται τοῦ Ταῦνέτου αἱ κλιτύς, σπαρμέναι ἀπὸ χωρία ἀγλαὰ καὶ στεφανωμένα με παγετώνας. Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ἤρχετο ἄνεμος ψυχρὸς, διότι ὁ Μισιρᾶς προστατεύει καὶ ὑποκρύπτει βαθεῖαν καὶ μαύρην φάραγга, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀναπηδᾷ χεῖμαρρος μέγας. Ἀλλ' ὅσον ἔντονον καὶ ἄν εἶνε αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ τοπία αὐτὰ, ἀναγκαίως ἀποστρέφω τὸ πρόσωπόν διὰ τὰ παιδρυνθῶ καὶ ἀναγαλλιᾶσθαι εἰς τὴν θίαν τῆς ἀπεράντου φωτεινῆς πεδιάδος. Ἐπικουρόφως κάτωθ' ἐν μου τὰ ἀργυρόχροα ἐρείπια ἀποστρίλλουν πρὸς τὴν παραλλαν, προσλαμβάνουσαν μολυβδοχρόον ἀποχρώσεις. Ἀπὸ τῶν καμπανιακῶν ἐπάλλεων μου, διὰ μέσου τῶν βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν, βλέπω τὸν μαλθακὸν κῆπον, τὸν σκεπάζοντα τὰ ἐρείπια τῆς Σπάρτης. Ὁ Εὐρώτας προχέεται πρὸς τὴν θάλασσαν ἐν μέσῳ τῶν λόφων τῶν διαγραφόντων τὴν κοιλάδα τοῦ ὑπὸ τὴν χρυσόκονιν τοῦ ἡλίου, ὅστις σπειρεῖ γύρω κοκκίνους, πρασίλους καὶ ὑπόχρους τόνους. Ἀπὸ τὸν Ταῦγετον εἰς τὸ Μενέλαιον καὶ ἀπὸ τῶν Κυθήρων εἰς τὰ Ἀρκαδικὰ βουνά, θαυμάζω καὶ εἰσπνέω τὴν πεδιάδα τῆς Λακεδαίμονος.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω κάθε σκέψις ἐνδύνεται, ὑψοῦνται, νεάζει τόσον, φῶς νὰ πύξη κανεῖς εὐτυχίαν καὶ ἀθανασία. Δὲν γνωρίζω παρὰ τὰς κλιτύς τοῦ Βεζουβίου, αἵτινες νὰ μοῦ ἔδωκαν τοιαύτην μέθην. Καὶ ἀκόμη ὁ Βεζούβιος, στὰν ἔκαε με τὴν τέφραν τοῦ τοῦς ὀφθαλμοῦς

μου, τὰ χεῖλη καὶ τὰ ὑποδήματά μου, δὲν ἐξήγειρε τὸν θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐξεγείρει τὸ περικαλλὲς αὐτὸ ἡφαίστειον τῆς ἱστορίας καὶ τῆς τέχνης. Ἐδῶ τὸ Βυζάντιον καὶ ἔπειτα ἡ Σπάρτη τοῦ σχολείου μου, Ἰουλιὰ καὶ Θλιβερά ἀναμυγνύονται καὶ ἐξατμίζονται ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐδάφους, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ πεδιάς ὑπὸ τὴν μέθην μου, ὁμοιάζει πρὸς λύραν ποιητοῦ.

Ἰδοὺ λοιπὸν τῆς Ἑλένης ἡ πατρὶς! Ἄν καὶ ἡ ἱστορία κατεπάτησεν ἀγρίως τὴν περικαλλὴ τῆς Τυνδαρίδος εὐνῆν, τὸ δριμύ τοῦ ἔρωτος ἄρωμα παραμένει ἀκόμη. Ὅλαι αἱ αἰσθήσεις μας συζευγνύονται τὸν ὕπνον τῆς Ἑλένης. Στήριζει τὴν κεφαλὴν ἐπάνω εἰς τὸ δρος τῶν Βοσκῶν καὶ τὸ θαλάσσιον κύμα, τὸ ὁποῖον ἐκπνέει παρὰ τοὺς πόδας τῆς, ἔρχεται ἀπὸ τὰ βασίλεια τῆς Κυθρεῖας Ἀφροδίτης.

Ἀμαθὴς ὅπως εἶμαι δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω εἰς τὰς ψυχρὰς αἰθούσας τῶν μουσείων μας τὰ διδάγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ δένδρου. Ἀλλ' ἂς μοῦ ἐμφανισθῇ τὸ δένδρον, ὡς φλογοβόλος συστὰς εἰς τὸ μέσον τῶν κήπων τῆς Σπάρτης· ποθῶ καὶ εὐρίσκομαι εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὴν ἀρχαιότητα.

Ἡ Ἑλένη μίαν ἀκόμη φορὰν στρέφει πρὸς ἡμᾶς τὸ πρόσωπόν της καὶ ἀναθάλλει εἰς τὰς ψυχὰς μας φλόγα, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται θνήσκος νὰ σβύσῃ. Δύο φῶραι παγεραὶ ἀκτῖνες ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της μᾶς ἀκολουθοῦν, διπλῇ συμβολῇ, ἡ ὁποία μᾶς λέγει, διὸ δὲν ἄξιζει ἡ ζωὴ αὐτὴ, παρὰ ἔαν προέκειται κανεῖς νὰ ἀποθάνῃ ὥρατον θάνατον ἢ νὰ κρατήσῃ εἰς χεῖρας πολυήχον λύραν.

M ΜΠΑΡΡΕΣ

ΠΑΡΘΕΝΙΑ

ΝΘΟΣ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, θάλλει ἡρέμα ἀναπτυσσόμενον εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς στοργῆς καὶ εἰς τῆς φύσεως τὴν ζείδωρον πνοήν. Ἀρρυντίζοντο τὸ μέτωπον, τὸ φιλεῖ ἐλαφρὰ τῆς σκέψεως ἡ γαλήνη. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἡχμαλώτισαν τὰς κυανᾶς ἀντανυγίας ἀνεφέλου στερεώματος καὶ ψυχὰι θὰ ἐπόθησαν τὸ μέλι τῆς χάριτος τῶν χειλῶν της. Βεβαίως ἀνοιξὶν θὰ ἐγεννήθη καὶ ἀνοιξὶν ὑπόσχεται διαρκῇ ἡ καρδιά της.

Θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἡ σιγμὴ, καθ' ἣν ἡ δημοσυργία ἡρόιμησησεν ἓνα ἔτι ἄγγελον. Καὶ ὁ κόσμος—μία κοιλὰς πλάνης ἀερεμάσιτος—ποθεῖ τοιαύτας λευκὰς ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς ἀνυψωτήρες εἰς τὰ ἰδεώδη πλάτη τοῦ αἰθέρος. Μία ὑπαρξὶς παρθενική, ἀδιάφθορος, ὅλη ἀγνότης καὶ ποιήσις, εἶναι εἰς ἀρραβων ζωῆς ὑπερτέρας τῶν χαμαιζήλων παθῶν, εἶναι εἰς διάττων, ὅστις λιποτακτεῖ αἴφνης ἀπὸ τὸ στε-

ρέωμα, διασχίζει τὸ κενὸν καὶ ἔρχεται νὰ φωτίσῃ τὴν γῆν, νὰ τὴν κοσμήσῃ.

*

Ἀλλ' οἱ ἄγγελοι ἔχουν καὶ τὰς θλίψεις των. Ἡ σκιά ἐνδὸς πένθους περιβάλλει τὴν φωτεινὴν αὐτὴν ὑπαρξιν. Ὁ ἀσὴρ ὁ μόλις ἦδη προστεθείς εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς παρθενίας περιστοιχίζεται ἀπὸ νέφη. Καὶ τὰ νέφη αὐτὰ εἶναι ἐξατμισθέντα δάκρυα, εἶνε ἡ συνέχεια τοῦ μητρικοῦ σαβάνου. Εἰς τὸ βλέμμα τῆς κόρης ὑπάρχει μία ἀπορία· δὲν λαμποβολεῖ ἀπὸ χαρὰν, ἀπὸ ἀμεριμνησίαν· ὑποκρύπτει κάποιον πόνον, ἀναζητεῖ κᾶτι, τὸ ὁποῖον μόλις ἐγνώρισε καὶ δὲν ἐαρόφθασε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ· μίαν θερμότητα ἀνάμεσα εἰς τοὺς παγετοὺς τῆς ἀστόργου κοινωνικῆς πόλης, μίαν παρηγορίαν εἰς τὰς ἐναντιότητάς τῆς τύχης, ἓνα λιμένα εἰς τὰς θυνέλλας τῆς ψυχῆς. Καὶ εἶνε αὐτὸ τὸ κᾶτι ἡ ἀγκάλη, ἡ λυθεῖσα ἦδη ἀδρανὴς ὑπὸ τὸν σταυρὸν τοῦ κοιμητηρίου. Τὰ χεῖλη ἀδυνατοῦν ν' ἀναμετρήσουν τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἡ σιγὴ—ἡ ὁποία λαλεῖ εὐ-

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

γλωττότερον τῶν θρήνων—τὰ κρατεῖ ἀκόμη δέσμια.

*

"Ἐχει ἀνοικτὸν ἐμπρὸς τῆς τὸ βιβλίον. Τὸ κρατεῖ μὲ τὰς χεῖρας ζηλοτύπως· εὐρίσκει εἰς τὰς σελίδας του ἓνα ἀντικαταστάτην, ἔχει καὶ τὸ

βιβλίον ἀγκάλας, θερμὰς ἐνίοτε ὥς τῆς μητρὸς. Ὑπάρχουν βιβλία—πύλαι Ἄδου ψυχικοῦ· ὑπάρχουν καὶ βιβλία—σωσίβια· καὶ ὅταν ἡ θύελλα μυκάται καὶ ὁ κεραυνὸς τοῦ θανάτου ἐκσπᾷ ἀκρόατος καὶ κλονίζεται τὸ σῶμα καὶ θολοῦται ἡ διάνοια καὶ ἀσφυκτιᾷ ἡ ψυχὴ, ἀνατέλλει μία ἐλπίς ἀπὸ τὰς σελίδας ἐκείνας, ἀναθρόσκει εἰς σπινθὴρ παρηγορίας καὶ ἀναζητεῖ ἡ βαρύνυμος ψυχὴ ν' ἀναπληρώσῃ ὅ,τι μοιραίως ἀπώλεσεν εἰς μίαν σκέψιν.

Ἀνοικτὸν ἐμπρὸς τῆς τὸ βιβλίον, ἀναμένει τὸ βλέμμα τῆς· τὰ νέφη θὰ ἀντιπαρέλθουν, τὸ μέτωπον θὰ αἰθριάσῃ, τὰ χεῖλη θὰ δεχθοῦν πλατυτέραν πνοήν, τὸ βλέμμα θὰ ἀναπανθῇ εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς σκηνογραφίας. Καὶ ἡ παρθε- νικὴ αὐτῇ ὑπαρξίς διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ κόσμος εἶ- ναι ἀκόμη ὄνειρον ἐαρινόν, δορυθῶνται ὥς ἓνα αἰνίγμα τῆς πλάσεως, ἡ ὁποία φιλοξενεῖ ἄνθη καὶ ὄφεις, ἀστέρας καὶ τάφους, βρέφη καὶ δη- μίους. Αὐτὴ ἡ ὁποία ἐπλάσθη διὰ τὰ σκορπίζη, γέλωτας ἡχηροὺς ἀνὰ τοὺς κήπους καὶ νὰ εἶναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῶν πτηνῶν, προτιμᾷ εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τὰ προσηλοῖ τὸ βλέμ-

μα καὶ νὰ πλανᾷ τὴν φαντασίαν εἰς τὰ ἄδυνα τοῦ λογισμοῦ.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον· ὅταν τὰ ἐμφυχα πα- λαίουν ἀγῶνα ἐξαντλήσεως, τὰ ἄψυχα ἀποτε- λοῦν ἀληθινὸν θρόναμβον τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΑΟΥΣΤ

Τὸ πρόσωπό σου στρέψε
Σ' ἐμένα, Μαργαρίτα,
Καὶ ὅτῃ ματιά μου κῦτα
Τὴ συμφορὰ ποῦ κλειᾷ.

Πάθει καὶ μίση δειχρουν
Μεσ' τὸ φορικτὸ σκοτάδι
Θὰ δῇς σ' αὐτὰ τὸν Ἄδη
Θὰ δῇς τὸν κεραυνό !

Κι' ἀγκάλιασέ με πάλι
Κι' ἀπ' τὰ ἀγνά σου χεῖλα
Π' ἐχλώμιασαν σὰν φύλλα
Δὲς μου τ' ἀγρὸ φιλλί.

Γιὰ τὰ σὲ σώσω ἤρθα
Νὰ λύσω τὰ δεσμά σου,
Ἢ τόση συμφορὰ σου
Μοῦ καὶ τὴ ψυχὴ

Φύγε μακριὰ μου, Ἑρρίκε
Ἔχεις τὰ χεῖρια στὸ αἷμα
Καὶ γέρνεις ἐμπρὸς στὸ στέμμα
Τοῦ Μεριστοφελῆ.

Γιὰ σὲ μέσ' τὴ καρδιά μου
Μῖτος φορικτὸ βογγάει,
Τώρα ἡ ψυχὴ μου πᾶει
Στὸν Πλάστη τὰ κρηθῇ.

Δ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΑΖΙ

"Ὅπως μαραίνεται τὸ κρῖνο
ὅταν σ' ἀγκάθια ξεφυτρώνῃ,
κι' ὅπως σιγὰ-σιγὰ κ' ἐκεῖνο
ἀπ' τὸ μαράζι σβύνει λωῶναι,
ἔτσι κι' ἐγὼ σὰν ἄλλο κρῖνο
ποῦ μέσ' σ' ἀγκάθια ξεφυτρώνῃ
μαραίνομαι καθὼς ἐκεῖνο
γιατ' εἶνε ἀμέτρητοί μου οἱ πόνοι !

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

